

Deel 1

Hoe bereid ik een interview voor?

Voor sommigen zijn interviews niet meteen het meest opwindende onderdeel van een documentaire film. Dat is wanneer ze zuiver functioneel zijn en informatie overbrengen. Maar anderen gebruiken de interviewtechniek om de kijker een unieke inkijk te bieden in andermans leven. Interviews zijn evenwel niet alleen een manier om mensen te laten praten, het zijn ook portretten en we moeten er net zo goed voor zorgen als voor het maken van een portret.

In deel 1 heeft de auteur het over de voorbereiding en de benadering voor het filmen van het interview, de meer technische aspecten (belichting, camera en geluid) staan in deel 2.

Stijl

Af en toe proberen filmmakers het interviewformaat opnieuw uit te vinden: excentrieke camerahoeken, vreemde kadreringen, veelkleurig licht, het filmen van de geïnterviewden op kermisattracties of op de bus of wandelend in een dierentuin. Creatief uit de hoek komen is goed (en sommige films zijn afhankelijk van het anders doen), maar het creatieve interview kan snel vervelend worden of afleiden wanneer de aandacht voor wat er wordt gezegd verloren gaat.

Sommigen hebben problemen met zeer uitgebreid geënceneerde interviews; filmmaker Adam Curtis beweert dat hij een hekel heeft aan prachtig geschoten interviews, misschien omdat dit meer de nadruk legt op de vorm dan op de inhoud. Curtis maakt zelf wel interviews...

Mijn aanpak is redelijk conservatief: zo rechtlijnig mogelijk met een minimum aan afleiding en maximale focus op het verhaal dat wordt verteld.

Omgeving

Als we op locatie filmen, is de setting onderdeel van het verhaal dat we vertellen; het moet aanwijzingen geven over het personage, maar mag niet afleiden. Heel vaak worden de beelden op kantoor genomen. Tenzij dat het kantoor van een heel belangrijk iemand is, zijn kantoren eentonig, saai en zien ze er allemaal hetzelfde uit. Probeer de grootste mogelijke kamer vast te krijgen, zodat je meer ruimte hebt om de belichting op te stellen. Zet de persoon zo ver mogelijk van de achtergrond af om geluidsproblemen door airconditioning of verkeer of stemmen uit aangrenzende kamers te beperken.

Het huis van de te interviewen persoon kan iets vertellen over zijn karakter, maar het kan moeilijk zijn om een shot te schieten dat esthetisch en niet te alledaags is. Het helpt altijd om wat diepte in de opname te hebben. Wees niet bang om het meubilair te verplaatsen (vraag het eerst beleefd en zet alles daarna terug op zijn plaats). Wat je zeker niet wilt, is een muur vlak achter de persoon. Probeer deuren te openen om te zien of je een kamer erachter als achtergrond kunt gebruiken.

Als alternatief, wanneer je filmt in een instelling zoals een ziekenhuis, kan je een telelens gebruiken en de camera achteruitzetten om in een gang te filmen. De achtergrond moet voldoende onscherp zijn om niet af te leiden, terwijl de impact van locatie en karakter behouden blijft. Zo kunnen we een druk persoon in een werkomgeving zien in plaats van in een anonieme omgeving.

Buiten filmen als het mooi weer is - zeker nu in coronatijden - is een andere mogelijkheid, maar het gevoel van een interview buitenshuis is heel anders en het is moeilijk om dezelfde concentratie te krijgen als je binnen kunt bereiken.

Interviewer en geïnterviewde

Men vergeet gemakkelijk hoe eng een filmploeg voor sommige mensen kan zijn. Het vertrouwen van de mensen winnen is essentieel. Door met hen te praten tijdens het instellen, kunnen ze zich ontspannen. Sommige regisseurs hebben rare ideeën over hoe je een ontspannen sfeer kan creëren. Een regisseur met wie ik werkte, vroeg de te interviewen personen zich de crew volledig naakt voor te stellen. Dit was bedoeld om alle angst weg te nemen, maar veroorzaakte in plaats daarvan blinde paniek (als je de bemanning had gezien, zou je hetzelfde hebben gevoeld).

De belangrijkste vaardigheid van een interviewer is om te kunnen luisteren en te reageren op de antwoorden en bereid te zijn om het interview in onverwachte, maar mogelijk fascinerende richtingen te laten evolueren. Wat je moet vermijden, is zo betrokken te geraken dat je vergeet wat je wilde vragen en de onderwerpen van het interview niet behandelt, maar dat verdient de voorkeur boven het zo strikt vasthouden aan je lijst dat je vergeet te luisteren naar de antwoorden. Soms is niet veel zeggen nog het beste - pauzeer gewoon en wacht tot de betrokkene de stilte vult met een antwoord. Tegenwoordig is het gebruikelijk om de vragen van de interviewer weg te laten en de antwoorden op zichzelf te laten staan. Dit betekent dat je de geïnterviewde moet vragen om zijn of haar antwoorden te beginnen door een deel van de vraag in het antwoord op te nemen (niet alleen "ja, ik ben", maar "ja, ik ben een buitenaards wezen van een andere planeet") en niet te verwijzen naar delen van het interview die in de laatste snit verloren zouden kunnen gaan door dingen te zeggen als "zoals ik eerder zei". Sommige geïnterviewden doen dit vlot. Als ze dat niet doen, laat het dan zo; hen er voortdurend aan herinneren, kan hen zenuwachtiger maken. Vraag hen ook om een tijdsspanne te laten tussen de vraag en het antwoord om overlappingsen te voorkomen, maar als ze dat niet doen, laat het dan weer los in plaats van ze onder druk te blijven zetten.

Twee geïnterviewden samen?

Het kan werken, maar het kan de montage ook bemoeilijken. Als je de twee personen bij elkaar houdt in een 2-shot, kan een van hen het woord voeren en de ander er verloren naast staan. Je kunt beginnen met een 2-shot, vervolgens inzoomen en pannen tussen singles terwijl ze antwoorden (daarna enkele 'luisteropnames' filmen), al kan het verwarrend worden als ze samen praten of zinnen afwisselen. Het is echt een afweging die je op het moment zelf moet maken. Individueel filmen van de personen is altijd gemakkelijker, al kan het zijn dat je de interactie tussen beiden mist, wat een belangrijk onderdeel van het verhaal kan zijn.

Positionering

Blikrichting is cruciaal. Ik vind het leuk om de interviewer zo dicht mogelijk bij de camera-as te krijgen en ervoor te zorgen dat beide paar ogen en de lens zich op dezelfde hoogte bevinden. Hoe dicht de blikrichting naar de cameralens ligt, hoe sterker de emotionele impact van het interview. Een telelens gebruiken kan hierbij helpen, maar zorg ervoor dat de interviewer handen en schouders buiten beeld houdt. Vermijd ook absoluut draaistoelen. Als een stoel kan draaien, zal hij dat doen.

Ik heb gewerkt met een apparaat bestaande uit een half verzilverde spiegel voor de lens op 45 graden (ik geloof dat Errol Morris het als eerste bedacht heeft). De interviewer zit haaks op de camera, kijkt in de spiegel en maakt direct oogcontact met de geïnterviewde. Hierdoor kan de geïnterviewde zich op de interviewer concentreren en

rechtstreeks in de lens kijken, dat kan je niet-professionals heel moeilijk laten doen zonder zo'n apparaat. Dit resulteert in een zeer intens interview.

Moet elk interview worden gedaan met een geïnterviewde die bijna in de lens kijkt? Nee, elke 'regel' hier is er een die kan worden overtreden. Ik heb interviews zien werken in half-profiel of zelfs profiel in films met een heel specifieke grafische stijl, maar dit betekent wel dat je je publiek distantieert van de geïnterviewde.

Vermijd afleiding in de blikrichting van de geïnterviewde, met name andere crewleden. Als de geïnterviewde een verstandhouding heeft opgebouwd met de directeur of een ander crewlid (een goede zaak natuurlijk), kunnen ze in de verleiding komen om naar hen te kijken voor steun of aanmoediging, weg van de interviewer. Dit kan met name van cruciaal belang zijn aan het einde van het interview, wanneer geïnterviewden de neiging hebben om opgelucht weg te kijken voordat ze hun zin helemaal af hebben.

Het verplaatsen van de camera, of het nu op tracks of slider is, rond de geïnterviewde kan verleidelijk zijn, maar het kan nachtmerries veroorzaken bij het bewerken als je verschillende delen van het interview samen wilt monteren, tenzij het een soort interview is dat effectief wordt 'geënceneerd'. Tracking-in als alternatief voor een zoomlens behoort tot de mogelijkheden.

Achtergronden

Witte muren zijn het ergst tenzij de ruimte groot genoeg is om de achtergrond afzonderlijk van het onderwerp te kunnen belichten. Donkere muren zijn beter; je kunt er altijd een beetje licht op zetten. Sterke verticale of horizontale lijnen kunnen de opname verpesten. Grote chipcamera's met lenzen met een langere brandpuntsafstand en grotere diafragma's zijn erg handig om de achtergrond onscherp te maken, zodat we ons op het onderwerp kunnen concentreren.

Een benadering van de problemen bij het filmen op locatie is om gewoon je eigen achtergronden mee te nemen (stof- of papierrollen, kleuren of achtergronden met patronen of zelfs gewoon zwart), waardoor je locatie effectief in een studio verandert. Dit kan werken als je het consequent doet en het past bij de stijl van de film. Het kan meer formeel of teatraal aanvoelen, maar kan goed werken als de interviewlocaties weinig visuele relevantie hebben voor de film die je maakt.

Vrij vertaald naar een artikel van Roland Denning op www.redsharknews.com